

NEMZETEK, 1. RÉSZ

Április 19., szombat délután

Amikor az ősegyház megromlott, mert evangéliumi egyszerűségét feladta, és pogány rítusokat és szokásokat fogadott el, elvesztette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban irányítani akarta az emberek lelkiismeretét, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely az államhatalomnak parancsolt, és saját céljainak előmozdítására felhasználta főként az „eretnység” megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a vallási hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Ahol az egyháznak eddig volt világi hatalma, azt mindig igénybe vette, hogy a tanításaitól eltérőket megbüntesse. Azok a protestáns egyházak is, melyek a világi hatalmakkal való szövetség útján Róma nyomdokaiba léptek, kifejezésre juttatták, hogy korlátozni akarják a lelkiismereti szabadságot. [...]

A hitehagyás következménye lett, hogy az egyház az államhatalom segítségét igényelte. Ez készítette elő a pápaság, a fenevad kialakulásának útját. Pál ezt mondta: „Jön... a szakadás, és megjelenik a bűn embere.” (2Thessz 2:3) Az egyház hitehagyása a fenevad képének megformálásához is utat fog készíteni. – *A nagy küzdelem*, 443. o.

A Jelenések könyve 12. fejezetében találkozunk a „nagy, veres sárkány” jelképével. A fejezet 9. verse a következő magyarázattal szolgál: „És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és Sátánnak, ki mind az egész föld kerekességét elhiteti, vetteték a földre, és az ő angyalai is ővele levettetének.” Kétségtelen, hogy a sárkány elsősorban Sátánt jelképezi. Viszont az ördög nem személy szerint jelenik meg, hanem ügynökei által munkálkodik. Jézust is mindjárt a születése után gonosz emberek által próbálta elpusztítani. Ahol Sátánnak sikerült olyannyira uralma alá hajtani a kormányokat, hogy véghez

vihesse terveit, ott a nemzet arra az időre Sátán ügynökévé vált. Ez minden nagy pogány nemzetre érvényes (lásd például Ezékiel 28. fejezetét, ahol Sátán Tírusz királyaként van bemutatva). Ez annak tudható be, hogy a kísértő teljes mértékben uralta az akkori hatalmat. Az első keresztény századokban a pogány nemzetek közül Róma volt Sátán legfőbb ügynöke az evangéliummal szembeni harcban, következőképpen a sárkány Rómát jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 1888-as kiadás, 679. o.

Április 20., vasárnap

Ma is szól ez a tanítás az Úr szolgálóinak. A nagy városoknak ma éppen olyan szükségük van az igaz Isten tulajdonságainak és szándékainak megismerésére, mint annak idején a niniveieknek. Krisztus követi- nek meg kell ismertetniük az emberekkel a szem elől tévesztett, neme- sebb világot. A Szentírás tanítása szerint csak az a város marad meg, melynek építője és alkotója Isten. A hit szemével az ember megláthatja a menny küszöbét, amelyet elborít az Atya dicsősége. Az Úr Jézus munkálkodó szolgálói által szólítja fel az embereket, hogy megszentelt vágya- kozással törekedjenek a soha el nem múló örökségre. Arra buzdít, hogy Isten trónjánál gyűjtsenek kincset. [...]

Isten végtelenül türelmes. Elcsodálkozunk ezen a hosszútűrésen, ha arra gondolunk, hogy állandóan megsértjük szent parancsolatait. A mindenható Isten most még fékezi magát, de kétségkívül meg fogja büntetni a gonoszokat, akik vakmerően dacolnak a Tízparancsolat jogos követelményeivel.

Isten próbaidőt ad az embernek; de türelmének is van határa, és büntetése elkerülhetetlen. Az Úr hosszú ideig elnéző az emberekkel és a városokkal. Irgalmában figyelmeztet, hogy a menny haragjától megmentse őket. De eljön az idő, amikor már nem hallgatja meg az irga- lomért könyörgőket, és elpusztítja az igazság világosságát állandóan visszautasító lázadókat, mert könyörületes velük és azokkal is, akiket befolyásolnának példájukkal. – *Próféták és királyok*, 274, 276. o.

Sátánnal kezdődött az engedetlenség, és minden engedetlenség az ő hatásának tulajdonítható. Az Isten uralma ellen lázadók szövetségre léptek az ős pártütővel, aki minden hatalmát és ravaszságát latba veti, hogy foglyul ejtse az érzékeket és az értelmet. Tudni fogja, hogyan mutassa be a dolgokat, hogy a hatalmában levők – miként összeülein

is – csak előnyöket lássanak a törvényszegésben. – *Pátriárkák és próféták*, 635. o.

Bármilyen elvetemültté vált is Ninive, mégsem merült el teljesen a bűnben. Aki „lát minden embert” (Zsolt 33:13), és akinek szeme „minden drágaságot meglát” (Jób 28:10), sok olyan embert vett észre a városban, akik jobbra és nemesebbre vágyakoztak, akik – ha alkalmuk lenne megismerni az élő Istent – elfordulnának a gonoszságtól, és Őt imádnák. Ezért a bölcs Isten félreérthetetlen módon kinyilatkoztatta nekik önmagát, hogy – ha lehet – bűnbánatra indítsa őket. – *Próféták és királyok*, 265. o.

Április 21., hétfő

Soha nem aludt ki az emberek szívében a reménység, hogy Isten Fiának mint Megváltó és király adventje megváltást hoz. Kezdetől fogva voltak, akik a jelen árnyain túl hitben látták a jövő valóságait. Ádám, Séth, Énok, Mathusélah, Noé, Sém, Ábrahám, Izsák és Jákób, valamint más kiválóságok által az Úr megőrizte az akaratát hirdető drága kinyilatkoztatásokat. Isten így ismertette meg törvénye kívánalmait és a szeretett Fia engesztelő áldozata általi megváltást Izrael fiaival, a választott néppel, akiken keresztül kapta a világ a megígért Messiást.

Izrael reménysége Ábrahám elhívásakor tett ígéretben fogalmazódott meg, majd leszármazottai számára újra és újra elhangzott: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12:3) Amikor Ábrahám megértette, hogy Isten meg akarja váltani az embert, az igazság Napja világított be lelkébe, és a sötétség szertefoszlott. Végül pedig maga a Megváltó, mikor itt járt az emberek között, és beszélt velük, tett bizonyosságot a zsidóknak a pátriárkák boldog reménységéről, az eljövendő Üdvözítő általi szabadulásról. „Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat – mondta Krisztus –: meg is látta, és örült is.” (Jn 8:56) – *Próféták és királyok*, 682–683. o.

Így szólt Isten Ábrahámhoz: „Eredj ki a te földedből és a te rokonságod közül és a te atyádnak házából a földre, amelyet én mutatok néked.” (1Móz 12:1) Ábrahámnak előbb el kellett szakadnia ifjúkori társaitól ahhoz, hogy Isten alkalmassá tehesse nagy feladatára, a szent jövedőlések megőrzésére. A rokonok és barátok befolyása gátolta volna azt

a nevelést, amelyet Isten akart szolgájának adni. Most, hogy különleges kapcsolatba került a mennyel, idegenek között kellett élnie. Jellemének sajátosnak, a világtól eltérőnek kellett lennie. Nem is tudta megmagyarázni barátainak a cselekedeteit úgy, hogy megértsék. Lelki dolgok csak lelkileg foghatók fel, és a bálványimádó rokonság nem érthette meg Ábrahám indítékait és tetteit. [...]

Ábrahám próbája nem volt könnyű. Nem jelentett kis áldozatot, amit a menny kívánt tőle, mert erős szálak kötötték hazájához, rokonságához és otthonához. De ő tétovázás nélkül engedelmeskedett a hívásnak. Nem kérdezett semmit az ígélet földjéről, hogy termékeny-e a talaj, egészséges-e az éghajlat, hogy kellemes-e az ország környezete, és alkalmas-e a vagyongyűjtésre. Isten szólt, és szolgájának engedelmeskednie kellett. Számára az volt a legboldogabb hely a földön, ahová Isten küldte. – *Pátriárkák és próféták*, 126. o.

Április 22., kedd

Isten a prófétája által közölte, hogy király fog uralkodni Izrael felett, de ez még nem jelentette azt, hogy a királyság az ő akarata szerint való, vagy hogy a nép javára lesz. Csupán a tényt szögezte le, amely abban állt, hogy Izrael nem hallgatott az Úr tanácsára, ezért saját útjára engedte őket. Hóseás azt mondja, hogy Isten haragjában adott királyt népének (Hós 13:11). Ha az emberek saját útjukra indulnak anélkül, hogy kikérnék a menny tanácsát, vagy ellenkeznek akaratával, az Úr elengedi őket, hogy keserű tapasztalataik beláttassák velük cselekedetük téves voltát, és bűnbánatra készítsék őket. Az emberi bölcsesség és kevélység csakhamar veszedelmes vezetőnek bizonyul. És előbb lesz átok, mint áldás, az, amit az emberi szív Isten akarata ellenére megkíván. – *Pátriárkák és próféták*, 605. o.

Amikor Sault királlyá kenték, Sámuel figyelmeztette a népet, hogy az a nagy veszély fenyegeti őket, hogy a jövőben megfélemlenek az Úrral kötött szövetségről, és nem a nemzet legfőbb urának fogják tekinteni Istent. Az izraeliták királyt követeltek, és meg is kapták, Sámuel mégis kijelentette, hogy az Úr az ő végtelen irgalmából kész megbocsátani és segítséget nyújtani nekik, ha félik Őt, és neki szolgálnak. El kellett dönteniük, hogy Izrael visszatér-e, vagy sem, Isten vezetéséhez. Isten népe – királyával az élen – hallgat-e Istenre, vagy nem. Vagy megszűnik Isten

népévé lenni, vagy a királyság alapelveiként lelki elveket választ, hogy a nemzetet a mennyei hatalom irányíthassa. Ha Izrael teljes mértékben megállt volna az Úr mellett, akkor Isten olyan országot alapított volna, amelyben az ember akarata és a földi dolgok a menny akaratának engedelmeskedtek volna, s ezáltal eleget tettek volna az Istennel kötött szövetségnek. Mindez azonban korlátolt elménk számára kevésbé tűnhet fontosnak, pedig igazán lényeges. Vajon a király, akit Izrael választott, hallgatni fog a királyok királyára? Akaratát aláveti-e a mennyei Atya akaratának? Izraelben egyetlen olyan király sem hozhatott jólétet, aki nem ismerte el Isten felsőbbrendűségét. Amíg Izrael Istennek engedelmeskedett, addig álltak oltalma alatt. – *Signs of the Times*, 1888. június 1.

Mégis Isten választotta ki Izraelt. Ő hívta el, hogy megőrizze törvényének ismeretét az emberek között, valamint azokat a szimbólumokat és jóvendőléseket, amelyek az Üdvözítőre mutattak. Az Atya azt akarta, hogy ez a nép legyen az üdvösség kútfeje a világ számára. Ami Ábrahám volt vándorlásai földjén, ami József volt Egyiptomban és Dániel Babilónia királyi udvarában, azzá kellett volna válnia a zsidó népnek is a nemzetek között. Istent kellett volna kinyilatkoztatniuk az embereknek. [...]

Az izraeliták reménysége azonban világi nagyságra irányult. Kánaánba való bemenetelük óta eltávolodtak az Úr parancsolataitól, és a pogányok útjain jártak. Isten hiába figyelmeztette őket prófétái által; a pogány elnyomás büntetését is hiába szenvedték el. Minden egyes vallási ébredést még mélyebb hitehagyás követett. – *Jézus élete*, 27–28. o.

Április 23., szerda

Megint kezdett kiújulni a harc, hogy ki a nagyobb, amikor Jézus magához hívta őket, és így szólt a méltatlankodó tanítványokhoz: „Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és az ő nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így lesz közöttetek.” (Mk 10:42–43) [...]

Krisztus más elvekre alapozta országát. Az embereket nem hatalomra hívta, hanem szolgálatra, hogy az erősek hordozzák a gyöngék fogyatékoságait. Az erő, a rang, a tehetség, a műveltség, mind nagyobb kötelezettséget rótt birtoklójára embertársainak szolgálatában. Jézus legkisebb tanítványára is igaz: „Minden tiérettetek van.” (2Kor 4:15) – *Jézus élete*, 550. o.

A római egyház hatalomra jutása a sötét középkor kezdetét jelezte. Hatalma növekedésével mélyült a sötétség. Az emberek hite Krisztus, az igazi fundamentum helyett a római pápa személyére épült. Bűneik bocsánatát és örök üdvösségüket nem Isten Fiától, hanem a pápától, valamint a pápa által felhatalmazott papoktól és főpapoktól várták. Azt tanulták, hogy földi közbenjárójuk a pápa, és hogy a pápa közvetítése nélkül senki sem közeledhet Istenhez. Azt is mondták, hogy a pápa Istent helyettesíti, és ezért feltétlen engedelmességgel tartoznak neki... A bűnt a szentség köntösébe bújtatták. Amikor a Szentírást elnémítják, és egyes emberek magukat állítják az Úr helyére, akkor a következmény csak csalás, megtevesztés és eldurvulás lehet. Erkölcsi romlottság követte az emberi törvények és hagyományok felmagasztalását. Mindig ez a következménye annak, ha Isten törvényét félredobják. – *A nagy küzdelem*, 55. o.

A tanítványoknak adatott krisztusi leckék tele vannak tanulságokkal, és számunkra, hívő emberek számára, a leghasznosabb tanulmányoknak bizonyulnak.

Nem kell a földi pozíciókban levő, tekintélyes emberek példáját követnünk, hanem szolgáljunk másoknak, szolgáljuk társaink érdekét, „mert az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért”. Isten országa nem evilági országok alapelvein nyugszik. Krisztus szolgálói között nincs helye rangsorolásnak... Gazdagok, szegények, tanultak és tanulatlanok, szolgák és szabadok egyaránt örökösei Istennek, és Ő azt magasztalja fel, aki a legőszintébb alázatossággal, méltatlanságának legmélyebb érzésével, Istentől függőségének teljes megértésével rendelkezik. Aki igazán szereti Istent, igazán szereti embertársait is, és mindenki irányában igyekszik jót cselekedni. Ő a menny munkatársa. – *Signs of the Times*, 1896. július 16.

Április 24., csütörtök

Ő, micsoda hatalmat gyakorolhat a jóra a megtért ember – aki naponta átváltozik –, hogy áldást és örömet hozzon a világra! Ha az engedelmesség és a szeretet lelkülete hatja át az egyházat, a tagok üdvözítő erővel fognak hatni a világra, és akkor Isten sem fog olyasmit megtagadni tőlük, ami sikert és győzelmet hozhatna számukra. A férfiak és

nők a követői lesznek a lelkek megmentésében. Akit őszinte vágy fűt, hogy Krisztushoz vezesse a bűnösöket, azokra munkatársakként tekint a menny. – *Letter 108*, 1902.

Krisztusba mint személyes Üdvözítőbe vetett hit nélkül lehetetlen, hogy hitetek egy kételkedő világban érezhetővé váljon. Ha bűnösöket akartok a sebesen rohanó árból kimenteni, lábatok nem állhat süppedő talajon.

Állandóan szükségünk van Jézus Krisztus megújított kijelentéseire és naponkénti tapasztalatokra, amelyek összhangban állnak tanításával. Magas és szent célokat érhetünk el. Isten szándéka, hogy állandóan növekedjünk tudásban és erényben. Az ő törvényében, saját hangján adja a meghívást mindenkinek: „Emelkedjete magasra, szentek legyetek, mindig szentebbek.” Napról napra közelebb juthatunk a keresztyén jellem tökéletességéhez.

Azoknak, akik a Mester szolgálatában akarnak fáradozni, az eddiginél magasabb, mélyebb és szélesebb tapasztalatra van szükségük. Sokan, akik már a mennyei család tagjai, nem tudják, mit jelent az ő dicsőségét szemlélni és átváltozni dicsőségről dicsőségre. Sokaknak csupán homályos elképzelése van Krisztus tökéletességéről, és szívük örömtelen. Sóvárognak, hogy jobban, mélyebben megismerjék az Üdvözítő szeretetét. Bárcsak Isten szerint ápolnák lelkük minden kívánságát!

A Szentlélek azokban munkálkodik, akik szeretnék, hogy munkálja őket, azokat formálja és alakítja, akik ezt kívánják. Szánjátok oda magatokat a lelki gondolatok és szent beszélgetés ápolására. Eddig csak az első sugarait láttátok az Úr dicsősége világosságának. Ha jobban megismeritek Őt, akkor megtudjátok, hogy „az igazak ösvénye olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18). – *Az evangélium szolgálja*, 274. o.

A legegyszerűbb és legszerényebb eszközökkel is ezreket lehet megközelíteni. A legintelligensebb embereket, akiket a világ legtehetségebbjeinek tartunk, sokszor felüldítik annak az embernek az egyszerű szavai, aki szereti Istent, és aki olyan természetesen beszél erről a szeretetről, mint a világ fiai az őket leginkább érdeklő dolgokról.

Sokszor kevés hatása van a jól átgondolt és jól felépített beszédnek. Isten gyermekének természetes egyszerűséggel elmondott, őszinte,

nyílt szavaira pedig kitárul a szív ajtaja, amely sokáig volt zárva Krisztus szeretete előtt. – *Krisztus példázatai*, 232. o.

Április 25., péntek – További tanulmányozásra

Próféták és királyok, „Ninive, a nagy város” című fejezet (277–278. o.).